

252. Se Jens jeg blevet er Skribent.

Allegro non troppo.

E. Horneman.

1. Se Jens jeg blevet er Skribent, jeg har ej Ro, før jeg har sendt et

Brev til Al - ler - kjærsten min, den ra - ske Land - sol - dat. I

Pennen er jeg ik - ke stiv, men Hjertet hopper i mit Liv af

Længsel ef - ter dig, du slemt for - so - re - ne Kra - bat.

Jeg skriver rigt nok Kragetæer, slaar Klatter baa - de hist og her, men

Me - ning - en, ja det kan hæn's, for - staar du nok, min Jens.

2. Jeg gaar i Mark, jeg gaar i Eng,
 Jeg gaar bedrøvet i min Seng,
 Jeg savner, hvor jeg staar og gaar, min lille Jensemand;
 Gid Fanden ta' den tyske Ræv
 Og skyd ham baade krum og skjæv,
 Den Svinemikkel aldrig sig i Skindet holde kan.
 !: Vi kjende nok hans Lumskeri,
 Men har hans Kram dog magelig,
 Og Prygl han faar, ja det kan hæn's
 Naar Du slaar til min Jens. — !
3. Nu gaar Du stramt i Din Mondur
 Og Knebelsbarten, din Filur,
 Den er vist vokset, blevet stor, fra Du tog bort fra mig;
 Men det er slemt, Du er saa smuk,
 Jeg tænker ofte med et Suk:
 Gud ved, hvormange at der bli'er forelskede i Dig.
 !: Vær bare tro, gjør Ret og Skjæl,
 Og Tyskerne, slaa dem ihjel,
 Saa faar Du ingen Tid imens
 Til Fjas, min lille Jens. — !
4. Den Krig, ja den er grulig gal,
 Hvad er det for en lumpen Ka'l,
 Som der vil være Hertug, uden at han spør Forlov,
 Hør, hvis Du kunde blot faa Ram,
 Med Dit Gevær engang paa ham,
 Saa skyd blot væk, for han maa ha'e Confect, som der er grov.
 !: Du har et ærligt Hjertelag,
 En Næve, der kan slaa et Slag,
 Saa slaa kun væk, saa det kan kjends,
 Paa dem, min lille Jens. — !
5. Men sig mig, hvordan staar det med
 Min Jenses Vadsk og Renlighed,
 Du har vist Hul paa Hoserne, ja Kors bevares vel!
 Ja skynd Dig, og kom bare hjem,
 Men først, naar Du har banket dem,
 For ellers, ja saa venter jeg dog hellere minsæl.
 !: Men kommer Du med Sejer stolt,
 Og rigtigt har Dit Løfte holdt,
 Saa skal jeg saamæn, det kan hæn's,
 Ta' vel imod min Jens. — !

W. R.